κατά τη γνώμη μου

του ΦΟΙΒΟΥ ΑΝΩΓΕΙΑΝΑΚΗ

Πενιχρά αποτελέσματα

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΤΕΓΗΣ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Δεν μπορούμε παρά ν' αρχίσουμε από το πρόγραμμα. Αυτό που μας έδωσαν στην είσοδο του «Παλλάς», στη συναυλία των βραβευμένων έργων του Πανελλήνιου Μουσικού Διαγωνισμού, που προκήρυξε η Στέγη Καλών Τεχνών και Γραμμάτων και εκάλυψε το υπουργείο Πολιτισμού με το κύρος του.

Στο πρόγραμμα ο αναγνώστης δεν βρήκε **ούτε δυο γραμμές σχόλια** για το κάθε έργο. Ούτε αν τα έργα **χωρίζονται σε μέρη** και ποια είναι. Ούτε ακόμα το χρόνο γέννησης **και κάποια βιογραφικά** για τους συνθέτες. Παραλείψεις οηλαδή που δεν συναντάμε σε κανένα μέρος του κόσμου. Πολύ περισσότερο όταν πρόκειται για έργα σύγχρονης γραφής, που παρουσιάζονται **σε πρώτη παγκόσμια εκτέλεση** και όπου τα όποια σχόλια, γραμμένα συνήθως από τους ίδιους τους συνθέτες, βοηθούν αποτελεσματικά την προσέγγιση του σύγχρονου μουσικού ιδιώματος.

Άλλος όμως είναι ο κύριος στόχος του σημερινού σημειώματος: Το επίπεδο των τριών βραβευμένων έργων. Περιμέναμε οι συνθέτες τους να είχαν δεχτεί τα μηνύματα των καιρών· τη στροφή σε «ηπιότερα» όπως έχουν χαρακτηριστεί εκφραστικά μέσα των δυο τελευταίων δεκαετιών. Ότι τα έργα τους θα μας έδιναν ένα κάποιο δείγμα αυτής της προσπάθειας. Αντίθετα, βρεθήκαμε μπροστά σε τρία έργα - φαντάσματα, που αμιλλόνταν σε μίμηση δειγμάτων γραφής - κλισέ της εποχής αμέσως μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο (από τα τρέμολα και τα γκλισάντα έως τους φθόγγους φλαζολέ και φυσικά τα γνωστά διάφωνα μελωδικά διαστήματα). Κι όλα αυτά σε μια «κατά παράθεσιν» αδιάφορη προβολή, που μπορούσε να ήταν αυτή που ακούσαμε ή κάποια άλλη, χωρίς ειρμό, χωρίς μουσικούς στόχους.

Τα ερωτήματα ωστόσο δεν περιορίζονται μόνο στην ποιότητα των έργων. Ακόμα μεγαλύτερη ήταν η έκπληξη των βραβείων, που αντανακλά φυσικά το σκεπτικό της Κριτικής Επιτροπής.

Αλώς, αξίζει να τονιστεί η συμβολή της πολιτείας για την προώθηση της ελληνικής μουσικής δημιουργίας. Πιστεύει όμως η Επιτροπή ότι τα έργα που επιλέχθηκαν δικαιούνται ακόμα και με τα πλέον ελαστικά κριτήρια - κάποιο βραβείο. Και απευθυνόμαστε στον πρόεδρο της Επιτροπής, τον Θόδωρο Αντωνίου, που γνωρίζει περισσότερο από κάθε άλλον τι αντιπροσωπεύουν αυτά τα έργα. Που ξέρει πολύ καλά ότι χωρίς ως «άσκηση» σε ωδειακή τάξη δεν είχαν θέση, σήμερα (το τονίζουμε, σήμερα). Μια απλή διάκριση, κι αι τό μόνο στις «Παραδρομές», θα βοηθούσε το Διαγωνισμό να αποκτήσει κάπου κύρος.

Τα έργα που ακούσαμε: Χρήστου Σαμαρά, «Παραδρομές» («Άσκητής»), για σύνολο δωματίου. Μηνά Αλεξιάδη, «Μεταμφιέσεις». Κουαρτέτο εγχόρδων. Μιχάλη Αρχοντίδη, «Αρχώ», Κουαρτέτο εγχόρδων («Παλλάς», 14.5.87).

Η Μάρθα Δρόσου

Στη Σαχάρα της μουσικής κίνησης στην Αθήνα, τα λίγα, ελάχιστα ρεσιτάλ τραγουδιού, και μάλιστα με πρόγραμμα αφιερωμένο στο μεγαλύτερο μέρος του **στο «τραγούδι» (Λιντ) και όχι μόνο στην άρια οπερας, τέτοια ρεσιτάλ αποτελούν γεγονός, είναι μια ανάσα.**

Αναφερόμαστε στο ρεσιτάλ της **Μάρθας Δρόσου στην αίθουσα των «Φίλων του Λαού». Στο** πρόγραμμα λίντερ **Σούμαν, Μπερλιόζ, Τσαικοφσκι, με συνεργάτιδα** στο πιάνο **την Ντόρις Κυρπουζή.**

Με καλύτερη, εννοούμε καθαρότερη από άλλοτε άρθρωση, η Μάρθα Δρόσου τραγούδησε στο παραδοσιακό ύφος του Σούμαν, με πολλές ωραίες στιγμές μουσικής έκφρασης. Δεν μπορούμε ωστόσο να μη σημειώσουμε την έλλειψη άνεσης στην υψηλή περιοχη, που αλλοίωνε, όχι λίγες **φορές και** αυτη την τονικότητα. **Αντίθετα** μας βρίσκει η καλλιτέχνιδα στον **Μπερλιόζ.**

Άγνωστο το ύφος του συνθέτη, όπως έδειξε το τραγούδι, η εκτέλεση περιορίστηκε **σε μια** απλή, **αξιοπρεπή παρουσίαση** (και αυτή όχι **πάντα άψογη** τονικά). **Τέτοια έργα απαιτούν μεγαλύτερη «έρευνα» και προσπάθειες**

Το πιάνο, συχνά **αδικαιολόγητα δυνατό, δεν ακολουθούσε πάντα, μουσικά, αλλά και ως συγχρονισμός,** το τραγούδι (19.5.87).